

נדיה אייזנר הלב הופך ללאו

אבסולוט

טבעות של עשן, לשונות נעורים.
את עוזבת. שפתי ננעצות בזכוכית.
נשיקות כמו מפה. הגופים מנתרים
בחדות הבלוי הקשה, הממית.

בחרים השחרים חלונות מוארים,
על הבר הצללים כמו דיו בכוסית –
שתבוא סערה את ריסי להרים,
שתכריח אותי להביט לתחתית.

מה אראה בה מלבד אותיות אל"ף-בי"ת,
הבונות משפטים שרציתי לשאת
ולתת עד הסוף, עד שבירת המצפן
רק לזו שתקח את כל מה שאאתן?

לא שבירה וגם לא מתפרקת, אבל
על הבר רק אני ומצפן מנטרל.

שלוש תמונות מאנה קרנינה

1.

קציר. הלב הופך ללאו,
ושבולים קצוצות ראשים
נחות בעליית הגג,

בְּשִׁלוֹת כְּמוֹ זֶה־ב.
נִפְלְטָן דּוּמְמַת לְמַגַּע בְּרִזְל.
מִגַּל מוֹרֶם שׁוֹרֶק,
נוֹחַת עַל צוֹאֲרֵן בְּחֶסֶד אֵל.
כְּמוֹ רֹאשׁ עָרוֹף
הַמְּבִיט בְּעֵינַי פְּעוֹרָה
בְּמִנוּחַת הַגּוֹף
שֶׁפַעֵם הִיָּה גּוֹפּוֹ שְׁלוֹ,
כִּי מִבִּיטָה אֲנִי בְּאַהֲבָה,
וְהִיא זָרָה גְמוֹרָה.

.2

זִיפִי הַכְּפוּר צוּמְחִים
מִהַגְנוֹת וּמִפְנִיָּהֶם שֶׁל אַנְשִׁים.
וְקוֹ, כָּל-כֶּךָ קוֹ
כִּי אֲבֹן הַרְצִיף קְפוּאָה
וְטָרֶם נִצְבְּעָה בְּרֵם הַמֵּתָשִׁים.
דְּבַר לֹא נֶאֱמַר,
שֶׁשׁוֹק הַגְּלִגְלִים כְּקַבִּיּוֹת בְּכוּס
שֶׁל מְהֵמֵר שֹׁכֵה לְהוֹט לְקַחַת
וְלְהֵרֵס.
מֶלֶה אַחַר מֶלֶה נוֹפְלִים
שְׁמַיִם לְבָנִים מֵעַל הַפֶּחַד
מִפְּנֵי עוֹלָם שֶׁצָּר וְקוֹר מְלֶה־כֵּיל.
כָּל הָעוֹלָם
גְּדוֹל מִכְּרֵי לְחַיּוֹת.
אַתָּה נִגְרָר וְהַקְטָר מוֹכִיל.

.3

וְאֵת. קְטִיפָה וְתַחֲרָה.
וְהִיא. פִּשְׁתָּן וְצֶמֶר רֹדֵי,
תִּינֶקֶת עַל בְּרֻכָּה יוֹשֶׁבֶת.
הִיא בָּאָה עַל שְׂכָרָה
וְעַל עֲנֻשָׁה יוֹמֵם
וְלַיֵּל. מָה אֵת חוֹשֶׁבֶת,
הָעֲנֻשׁ עַל עֲוֹן הָאֵהָבָה
הוּא מוֹת? אַךְ
הָעֲנֻשׁ הֵם הַחַיִּים עֲצָמָם.